

Μια ανατολική θρησκευτική πρακτική σε πιο εκλαϊκευμένο επίπεδο προσφέρεται στο βιβλίο του Ιρλανδού Καθολικού ιερέα William Johnston: «Χριστιανικό Ζεν».

Ο συγγραφέας ξεκινά βασικά από το ίδιο σημείο με τον συγγραφέα της «χριστιανικής γιόγκα»: ένα αίσθημα ανικανοποίητου από το Δυτικό Χριστιανισμό, μια επιθυμία να του δώσει μια διάσταση ενατένισης ή διαλογισμού. «Πολλοί άνθρωποι, δυσαρεστημένοι με παλιές μορφές προσευχής, δυσαρεστημένοι με τις παλιές προσευχές που κάποτε εξυπηρετούσαν τόσο καλά, ψάχνουν για κάτι που θα ικανοποιήσει τις επιθυμίες της μοντέρνας καρδιάς». «Η επαφή με το Ζεν... μου άνοιξε νέους ορίζοντες διδάσκοντάς με ότι στο Χριστιανισμό υπάρχουν δυνατότητες που δεν είχα ονειρευτεί ποτέ». Κανείς μπορεί «να εξασκεί το Ζεν ως τρόπο να βαθύνει και να διευρύνει τη χριστιανική του πίστη».

Η τεχνική του ιαπωνικού Ζεν είναι πολύ παρόμοια με αυτή της ινδικής γιόγκα - από την οποία τελικά προέρχεται - παρ' ότι είναι μάλλον απλούστερη. Υπάρχει η ίδια βασική στάση (αλλά όχι η ποικιλία στάσεων της γιόγκα), αναπνευστική τεχνική, η επανάληψη ενός ιερού ονόματος αν αυτό είναι επιθυμητό, όπως επίσης και άλλες τεχνικές ιδιαίτερες στο Ζεν. Ο σκοπός αυτών των τεχνικών είναι ο ίδιος με αυτόν της γιόγκα: η κατάργηση της λογικής σκέψης και η επίτευξη μιας κατάστασης ενός ήρεμου, σιωπηλού διαλογισμού. Η καθιστή στάση «εμποδίζει την απεραντολόγα λογική και σκέψη» και καθιστά κάποιον ικανό να μεταβεί «κάτω στο κέντρο της ύπαρξής του, όντας σε μια ενατένιση σιωπηλή και χωρίς εικόνες» σε «ένα βαθύ και όμορφο πεδίο ψυχικής ζωής», σε «βαθεία εσωτερική σιωπή».

Η εμπειρία που αποκτάται έτσι είναι κάτι παρόμοιο με αυτό που επιτυγχάνεται με τη χρήση ναρκωτικών, γιατί «οι άνθρωποι που έχουν χρησιμοποιήσει ναρκωτικά καταλαβαίνουν λίγο από Ζεν, εφόσον αυτοί έχουν αφυπνιστεί στην συνειδητοποίηση ότι στο νου υπάρχει βάθος άξιο εξερεύνησης». Κι ακόμα αυτή η εμπειρία ανοίγει «μια νέα προσέγγιση στο Χριστό, μια

προσέγγιση που είναι λιγότερο δυϊστική και περισσότερο ανατολίτικη». Ακόμα και τελείως αρχάριοι στο Ζεν μπορούν να φτάσουν σε «μια αίσθηση ενότητας και μια ατμόσφαιρα υπερφυσικής παρουσίας», μια ιδιαίζουσα γεύση «μυστικής σιωπής»· μέσω του Ζεν, η κατάσταση ενατένισης η μέχρι τώρα περιορισμένη σε λίγους «μυστικιστές» μπορεί τώρα να «διευρυνθεί», και «όλοι μπορούν να έχουν όραμα, όλοι μπορούν να φτάσουν στο σαμάντι (φώτιση)» .

Ο συγγραφέας του «χριστιανικού Ζεν» μιλάει για την ανανέωση του Χριστιανισμού· όμως παραδέχεται πως την εμπειρία που μπορεί να την προξενήσει μπορεί να την έχει ο καθένας, Χριστιανός ή μη Χριστιανός. «Πιστεύω ότι υπάρχει μια βασική ανθρώπινη φώτιση που δεν είναι ούτε χριστιανική ούτε βουδιστική ούτε οτιδήποτε άλλο. Είναι απλώς ανθρώπινη». Πράγματι, σε μια συνεδρία διαλογισμού σε ένα ναό Ζεν κοντά στο Κγιοτο, «το εκπληκτικό ήταν η έλλειψη οποιασδήποτε κοινής πίστης. Κανένας δεν έμοιαζε να έχει το παραμικρό ενδιαφέρον για το τι πιστεύει ή δεν πιστεύει οποιοσδήποτε άλλος, και κανένας, απ' όσο θυμάμαι, δεν ανέφερε καν το όνομα του Θεού».

Αυτός ο αγνωστικιστικός χαρακτήρας του διαλογισμού έχει ένα μεγάλο πλεονέκτημα για «ιεραποστολικούς» σκοπούς, γιατί «μ' αυτόν τον τρόπο ο διαλογισμός μπορεί να διδαχθεί σε ανθρώπους που έχουν λίγη πίστη - σ' αυτούς που είναι προβληματισμένοι στη συνείδησή τους ή φοβούνται ότι ο Θεός είναι νεκρός. Τέτοιοι άνθρωποι μπορούν πάντα να κάθονται και να αναπνέουν. Γι' αυτούς ο διαλογισμός είναι μια έρευνα, κι έχω ανακαλύψει... πως οι άνθρωποι που αρχίζουν να ψάχνουν μ' αυτόν τον τρόπο τελικά βρίσκουν το Θεό. Όχι τον ανθρωπομορφικό Θεό που έχουν απορρίψει, αλλά το μεγάλο Ον μέσα στο οποίο ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε».

Η περιγραφή της εμπειρίας της «φώτισης» του Ζεν από το συγγραφέα αποκαλύπτει τη βασική της ταυτότητα με την «κοσμική» εμπειρία που παρέχει ο σαμανισμός και πολλές παγανιστικές θρησκείες. «Εγώ ο ίδιος πιστεύω ότι μέσα μας βρίσκονται κλειδωμένοι χείμαρροι χαράς που μπορούν να απελευθερωθούν με το διαλογισμό - καμιά φορά μπορούν να ξεχυθούν με απίστευτη δύναμη, πλημμυρίζοντας την προσωπικότητα με μια εξαιρετική ευτυχία που κανείς δεν ξέρει από που έρχεται».

Είναι ενδιαφέρον ότι όταν ο συγγραφέας γύρισε στην Αμερική μετά από 20 χρόνια στην Ιαπωνία, βρήκε αυτή την εμπειρία πολύ κοντινή με τις εμπειρίες των Πεντηκοστιανών, κι έλαβε κι ο ίδιος το «βάπτισμα του πνεύματος» σε μια «χαρισματική» συγκέντρωση. Ο συγγραφέας κατέληξε: «Επιστρέφοντας στην Πεντηκοστιανική συνάθροιση, μου φαίνεται ότι η χειροθεσία, οι προσευχές του λαού, η φιλανθρωπία της κοινότητας - αυτά μπορούν να είναι δυνάμεις που απελευθερώνουν την ψυχική ισχύ, η οποία φέρνει τη φώτιση στο πρόσωπο που έχει εξασκήσει τακτικά το Ζαζέν». Στο έβδομο κεφάλαιο αυτού του βιβλίου θα εξετάσουμε τη φύση των πεντηκοστιανικών ή «χαρισματικών» εμπειριών.

Δεν χρειάζεται να λεχθούν πολλά σε κριτική αυτών των απόψεων: είναι βασικά οι ίδιες με αυτές του συγγραφέα της «χριστιανικής γιόγκα», μόνο πιο εσωτερικές και πιο εκλαϊκευμένες. Οποιοσδήποτε πιστεύει ότι η αναγνωστικιστική, παγανιστική εμπειρία του Ζεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για μια «ενατενιστική ανανέωση μέσα στο Χριστιανισμό» (σελ. 4), σίγουρα δεν ξέρει τίποτα για τη μεγάλη ενατενιστική παράδοση της Ορθοδοξίας, που προϋποθέτει φλογερή πίστη, ορθά δόγματα, και έντονη ασκητική πάλη· κι όμως ο ίδιος συγγραφέας δεν διστάζει να σύρει τη Φιλοκαλία και τις «μεγάλες Ορθόδοξες σχολές» στην αφήγησή του, δηλώνοντας ότι κι αυτές επίσης οδηγούν στην κατάσταση της «ενατενιστικής σιωπής και ειρήνης» και είναι ένα παράδειγμα «Ζεν μέσα στη χριστιανική παράδοση»· και συνιστά τη χρήση της προσευχής του Ιησού κατά το διαλογισμό Ζεν γι' αυτούς που το επιθυμούν.

Τέτοια άγνοια είναι ασφαλώς επικίνδυνη, ιδίως όταν ο κάτοχός της καλεί τους σπουδαστές στις διαλέξεις του να «κάθονται σε Ζαζέν για 40 λεπτά κάθε απόγευμα», σαν ένα πείραμα στο «μυστικισμό».

Πόσοι πολλοί ειλικρινείς, παραπλανημένοι ψευδοπροφήτες δεν υπάρχουν στον κόσμο σήμερα, που ο καθένας τους σκέφτεται ότι προκαλεί ευεργεσία στους συνανθρώπους του, αντί για μια πρόσκληση σε ψυχική και πνευματική καταστροφή! Γι' αυτό θα μιλήσουμε περισσότερο στο συμπέρασμα πιο κάτω.

Υπερβατικός διαλογισμός

Η τεχνική ανατολικού διαλογισμού η γνωστή ως «υπερβατικός διαλογισμός» (ή «ΥΔ» για συντομία) έχει επιτύχει τέτοια δημοσιότητα τα τελευταία χρόνια, ιδίως στην Αμερική, κι έχει υποστηριχθεί με τόσο εξοργιστικά επιπόλαιο τόνο, που κάθε σοβαρός μελετητής των σύγχρονων θρησκευτικών ρευμάτων θα έχει αρχικά την τάση να τον αφηγήσει, ως μόνο και μόνο ένα παραφουσκωμένο προϊόν της αμερικανικής διαφήμισης και των τεχνικών προσέλκυσης της προσοχής του κοινού. Όμως αυτό θα ήταν λάθος, γιατί στους σοβαρούς ισχυρισμούς του δεν διαφέρει αξιοσημείωτα από τη γιόγκα και το Ζεν, ενώ μια προσεκτική ματιά στις τεχνικές του τον αποκαλύπτει ίσως πιο αυθεντικά «ανατολίτικο» από τους κάπως τεχνητούς συγκρητισμούς, τη «χριστιανική γιόγκα» και το «χριστιανικό Ζεν».

Σύμφωνα με μια αναγνωρισμένη έκθεση αυτής της κίνησης*, τον «υπερβατικό διαλογισμό»

έφερε στην Αμερική (όπου είχε την πιο θεαματική επιτυχία) ένας μάλλον «ανορθόδοξος» Ινδός γιόγκι, ο Maharishi Mahesh, κι άρχισε να αναπτύσσεται αισθητά γύρω στο 1961. Το 1967 έλαβε ευρεία δημοσιότητα όταν οι δημοφιλείς τραγουδιστές γνωστοί ως «Beatles» μεταστράφηκαν σ' αυτόν και έκοψαν τα ναρκωτικά· αλλ' αυτοί σύντομα εγκατέλειψαν το κίνημα (παρ' ότι συνέχισαν να διαλογίζονται), κι ο Maharishi άγγιξε το κατώτατο σημείο την επόμενη χρονιά, όταν η αμερικάνικη περιοδεία του με ένα άλλο συγκρότημα προσηλύτων τραγουδιστών, τους «Beach Boys», εγκαταλείφθηκε ως οικονομική αποτυχία.

Η ίδια κίνηση πάντως συνέχισε να αναπτύσσεται: το 1971 την ακολουθούσαν 100.000 διαλογιζόμενοι, με 2000 ειδικά εκπαιδευμένους δασκάλους, κάνοντάς την ήδη τη μεγαλύτερη κίνηση «ανατολικής πνευματικότητας» στην Αμερική. Το 1975 η κίνηση έφτασε στο απόγειό της, με σχεδόν 40.000 εκπαιδευόμενους νους κάθε μήνα και πάνω από 600.000 οπαδούς. Κατά τα έτη αυτά χρησιμοποιείτο ευρέως στο στρατό, στα δημόσια σχολεία, στις φυλακές, τα νοσοκομεία, και από εκκλησιαστικές ομάδες, περιλαμβανομένων και ενοριών της Ελληνικής Αρχιεπισκοπής στην Αμερική, ως μια δήθεν ουδέτερη μορφή «νοητικής θεραπείας» συμβατής με κάθε είδος θρησκευτικής πίστης ή πρακτικής.

Η μέθοδος του ΥΔ είναι ειδικά προσαρμοσμένη στον αμερικανικό τρόπο ζωής, κι έχει αποκληθεί με συμπάθεια «μια μέθοδος για να πετύχεις πνευματικά χωρίς να προσπαθήσεις καθόλου»· ο ίδιος ο Μαχαρίσι τον αποκαλεί μια τεχνική που είναι «σαν να βουρτσίζεις τα δόντια σου». Άλλοι Ινδοί γκουρού έχουν επικρίνει αυστηρά το Μαχαρίσι, γιατί εξευτέλισε τη μακρά παράδοση της γιόγκα στην Ινδία, κάνοντας αυτή την εσωτερική πρακτική προσιτή στις μάζες για χρήματα. (Η χρέωση το 1975 ήταν 125 δολάρια για τη σειρά μαθημάτων, 65 δολάρια για τους μαθητές κολλεγίου, και προοδευτικά λιγότερα για το λύκειο, το γυμνάσιο, και τα πολύ μικρά παιδιά).

Στους σκοπούς, τις προϋποθέσεις και τα αποτελέσματα, ο ΥΔ δεν διαφέρει αξιοσημείωτα από τη «χριστιανική γιόγκα» ή το «χριστιανικό Ζεν»· διαφέρει από αυτά κυρίως στην

απλότητα των τεχνικών του και στην όλη φιλοσοφία του, και στην ευκολία με την οποία επιτυγχάνονται τα αποτελέσματά του. Σαν κι αυτά, «ο ΥΔ δεν απαιτεί καμμιά πίστη, κατανόηση, ηθικό κώδικα, ή ακόμα συμφωνία με τις ιδέες και τη φιλοσοφία» είναι μια καθαρή και απλή τεχνική, η οποία «βασίζεται στη φυσική ικανότητα του νου να κινείται προς μεγαλύτερη ευτυχία και απόλαυση... Κατά τον υπερβατικό διαλογισμό ο νους σας αναμένεται να ακολουθήσει ό,τι είναι πιο φυσικό και πιο ευχάριστο» (σελ. 13). «Ο ΥΔ είναι πρώτα πρακτική και μετά θεωρία. Είναι ουσιώδες στο ξεκίνημα, το άτομο να μην σκέφτεται καθόλου διανοητικά».

Η τεχνική που επινόησε ο Μαχαρίσι είναι απaráλλαχτα η ίδια σε όλα τα κέντρα ΥΔ σε όλο τον κόσμο: Μετά από δύο εισαγωγικές διαλέξεις, πληρώνει κανείς τα διδάκτρα και μετά έρχεται για «μύηση», φέρνοντας μαζί του μια φαινομενικά παράξενη συλλογή αντικειμένων πάντα τα ίδια: τρία κομμάτια γλυκού φρούτου, τουλάχιστον έξι φρέσκα λουλούδια, κι ένα καθαρό μαντήλι. Αυτά τοποθετούνται σ' ένα καλάθι και μεταφέρονται στο μικρό «δωμάτιο μύησης», όπου τα βάζουν σ' ένα τραπέζι μπροστά σ' ένα πορτραίτο του γκουρού του Μαχαρίσι, από τον οποίο αυτός μύηθηκε στη γιόγκα· στο ίδιο τραπέζι καίνε ένα καντήλι και θυμίαμα. Ο μαθητής είναι μόνος στο δωμάτιο με το δάσκαλό του, ο οποίος απαιτείται να έχει ο ίδιος λάβει μύηση και να έχει εκπαιδευτεί προσωπικά από τον Μαχαρίσι. Η τελετή μπροστά στο πορτραίτο διαρκεί για μισή ώρα και συνίσταται από απαλό τραγούδι στα Σανσκριτικά (με νόημα άγνωστο στον μουόμενο) και ψάλσιμο των ονομάτων περασμένων διδασκάλων της γιόγκα· με τη λήξη της τελετής δίνεται στον μουόμενο ένα «μάντρα», μια μυστική σανσκριτική λέξη που θα επαναλαμβάνει ακατάπαυστα κατά το διαλογισμό, και που δεν θα την ξέρει κανείς εκτός από το δάσκαλό του.

Η αγγλική μετάφραση αυτής της τελετουργίας δεν αποκαλύπτεται ποτέ στους μουόμενους· είναι διαθέσιμη μόνο στους δασκάλους και στους ίδιους τους μητές. Περιλαμβάνεται σ' ένα ανέκδοτο εγχειρίδιο που λέγεται «Η Ιερή Παράδοση», και το κείμενό της έχει τώρα τυπωθεί από το «Spiritual Counterfeits Project» (Σχέδιο Πνευματικοί Απατεώνες) στο Berkeley ως ξεχωριστό φυλλάδιο.

Αυτή η τελετή δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια παραδοσιακή ινδουϊστική τελετή λατρείας των θεών (ruja), περιλαμβανομένου του θεοποιημένου γκουρού του Μαχαρίσι (Shri Guru Dev) και ολόκληρης της γραμμής των «διδασκάλων» μέσω των οποίων αυτός έλαβε τη μύησή του. Η τελετή λήγει με μια σειρά εικοσιδύο «προσφορών» στο γκουρού του Μαχαρίσι, που η καθεμιά τελειώνει με τις λέξεις «γονατίζω στο Shri Guru Dev». Ο ίδιος ο μνητής γονατίζει μπροστά σ' ένα πορτραίτο του γκουρού Dev στο τέλος της τελετής, και καλεί τον μούμενο να κάνει το ίδιο· μόνο τότε μυείται ο δεύτερος. (Το γονάτισμα του μούμενου δεν είναι εντελώς απαραίτητο, αλλά οι προσφορές είναι).

Έτσι ο μοντέρνος αγνωστικιστής, συνήθως εντελώς ανήξερος, έχει εισαχθεί στο χώρο των ινδουϊστικών θρησκευτικών πρακτικών· τον έβαλαν πολύ εύκολα να κάνει κάτι από το οποίο οι δικοί του Χριστιανοί πρόγονοι είχαν ίσως προτιμήσει βασανιστήρια και σκληρό θάνατο: έχει προσφέρει θυσία σε ειδωλολατρικούς θεούς. Στο πνευματικό πεδίο είναι ίσως αυτή η αμαρτία, παρά η ίδια η ψυχική τεχνική, που κυρίως εξηγεί τη θεαματική επιτυχία του ΥΔ.

Από τη στιγμή που θα μνηθεί, ο μαθητής του ΥΔ διαλογίζεται δυο φορές την ημέρα, για είκοσι λεπτά (ακριβώς το ίδιο διάστημα συνιστάται από τον συγγραφέα της «χριστιανικής γιόγκα»), αφήνοντας το μυαλό να περιπλανιέται ελεύθερα, κι επαναλαμβάνοντας το μάντρα όσο συχνά το σκέφτεται· συχνά οι εμπειρίες κάποιου ελέγχονται από το δάσκαλό του. Πολύ σύντομα, ίσως από την πρώτη προσπάθεια, αρχίζει κανείς να μπαίνει σε ένα νέο επίπεδο συνείδησης, που δεν είναι ούτε ύπνος ούτε εγρήγορση: στην κατάσταση του «υπερβατικού διαλογισμού». «Ο υπερβατικός διαλογισμός παράγει μια κατάσταση συνείδησης που δεν μοιάζει με τίποτα από όσα έχουμε γνωρίσει πριν, και είναι κοντά στην κατάσταση εκείνη του Ζεν, η οποία αναπτύσσεται μετά από πολλά χρόνια εντατικής άσκησης». «Σε αντίθεση με τα χρόνια που πρέπει να ξοδέψει κάποιος για να μάθει άλλες πνευματικές πειθαρχίες και τη γιόγκα, οι οποίες προσφέρουν τα ίδια αποτελέσματα που αξιώνουν οι οπαδοί του ΥΔ, οι δάσκαλοι λένε ότι ο ΥΔ μπορεί να διδαχθεί μέσα σε διάστημα λεπτών» .

Κάποιοι που έχουν εμπειρία τον περιγράφουν ως «μια κατάσταση εκπλήρωσης» παρόμοια με κάποιες εμπειρίες ναρκωτικών, αλλά ο ίδιος ο Μαχαρίσι τον περιγράφει με

παραδοσιακούς ινδουϊστικούς όρους: «Αυτή η κατάσταση βρίσκεται πέρα από όλα όσα βλέπονται, ακούγονται, αγγίζονται, μυρίζονται και έχουν γεύση - πέρα από κάθε σκέψη και συναίσθημα. Αυτή η κατάσταση της ανεκδήλωτης, απόλυτης, καθαρής συνείδησης της Ύπαρξης είναι η έσχατη κατάσταση ζωής». «Όταν ένα άτομο έχει αναπτύξει την ικανότητα να φέρνει αυτή τη βαθειά κατάσταση στο επίπεδο του συνειδητού σε μόνιμη βάση, λέμε ότι έχει φτάσει την κοσμική συνείδηση, το σκοπό όλων των διαλογιζομένων».

Στα προχωρημένα επίπεδα του ΥΔ διδάσκονται οι βασικές στάσεις της γιόγκα, αλλά δεν είναι απαραίτητες για την επιτυχία της βασικής τεχνικής· ούτε κάποια ασκητική προπαρασκευή απαιτείται. Από τη στιγμή που κάποιος έχει φτάσει «το υπερβατικό στάδιο ύπαρξης», όλα όσα απαιτούνται από κάποιον είναι είκοσι λεπτά διαλογισμού δυο φορές την ημέρα, αφού αυτή η μορφή διαλογισμού δεν είναι καθόλου ένας ξεχωριστός τρόπος ζωής, όπως στην Ινδία, αλλά μάλλον μια πειθαρχία γι' αυτούς που ζουν μια δραστήρια ζωή. Η διαφορά του Μαχαρίσι βρίσκεται στο ότι έχει φέρει αυτή την κατάσταση συνείδησης σε όλους, όχι μόνο σε λίγους εκλεκτούς.

Υπάρχουν διάφορες ιστορίες επιτυχίας του ΥΔ, ο οποίος ισχυρίζεται ότι είναι αποτελεσματικός σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις: Η έξη στα ναρκωτικά ξεπερνιέται, οικογένειες ξαναενώνονται, κάποιος γίνεται υγιής κι ευτυχισμένος· οι δάσκαλοι του ΥΔ διαρκώς χαμογελούν, γεμάτοι ευτυχία. Γενικά, ο ΥΔ δεν αντικαθιστά άλλες θρησκείες, αλλά ισχυροποιεί την πίστη σε οτιδήποτε σχεδόν· «Χριστιανοί», είτε Καθολικοί είτε Προτεστάντες, βρίσκουν επίσης ότι κάνει το πιστεύω τους και την πρακτική τους πιο βαθειά και πιο μεστή σε νόημα.

Η άμεση και εύκολη επιτυχία του ΥΔ, παρ' ότι είναι σύμπτωμα της φθίνουσας επιρροής του Χριστιανισμού στη σύγχρονη ανθρωπότητα, οδήγησε επίσης και στη γρήγορη παρακμή του. Ίσως περισσότερο από κάθε άλλη κίνηση «ανατολικής πνευματικότητας», είχε το χαρακτήρα περαστικής μόδας, και ο εξαγγελμένος σκοπός του Μαχαρίσι να «μυήσει» όλη την ανθρωπότητα είναι προφανώς καταδικασμένος σε αποτυχία. Μετά το απόγειο του 1975, οι εγγραφές σε μαθήματα ΥΔ μειώνονται σταθερά, τόσο που το 1977 η οργάνωση ανακοίνωσε την έναρξη μιας ολόκληρης νέας σειράς «προχωρημένων» μαθημάτων, που φανερά επινοήθηκε με σκοπό να ανακτήσει το δημόσιο ενδιαφέρον και τον ενθουσιασμό.

Αυτά τα μαθήματα σκοπεύουν να οδηγήσουν τους μνημένους στα «siddhis» ή «υπερφυσικές δυνάμεις» του Ινδουϊσμού: πέρασμα μέσα από τοίχους, να γίνεται κανείς αόρατος, αιώρηση και πτήση στον αέρα και τα παρόμοια. Τα μαθήματα χαιρετίστηκαν γενικώς με κυνισμό, παρ' ότι ένα διαφημιστικό φυλλάδιο του ΥΔ παρουσιάζει έναν «αιωρούμενο» διαλογιζόμενο (βλ. περ. Time, 8 Αυγούστου 1977, σελ. 75). Είτε τα μαθήματα (που κοστίζουν γύρω στα 3000 δολλάρια) παράγουν τα αποτελέσματα που ισχυρίζονται είτε όχι - αποτελέσματα της δικαιοδοσίας των παραδοσιακών «φακίρηδων» της Ινδίας, ο ΥΔ έχει αποδειχτεί μια περαστική φάση του αποκρυφιστικού ενδιαφέροντος στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα. Ήδη έχουν δημοσιευθεί πολλά παραδείγματα τόσο δασκάλων, όσο και μαθητών του ΥΔ, που έχουν προσβληθεί από τις κοινές ασθένειες αυτών που ανακατεύονται με τον αποκρυφισμό: διανοητικές και συγκινησιακές νόσους, αυτοκτονίες, απόπειρες φόνου, δαιμονοκαταληψία.

Το 1978 ένα ομοσπονδιακό Δικαστήριο των ΗΠΑ αποφάσισε ότι ο ΥΔ είναι πράγματι θρησκευτικής φύσης και δεν μπορεί να διδάσκεται στα δημόσια σχολεία.* Αυτή η απόφαση αναμφίβολα θα μειώσει περισσότερο την επιρροή του ΥΔ, ο οποίος, πάντως, πιθανόν να συνεχίσει να υπάρχει ως μια από τις πολλές μορφές διαλογισμού που πολλοί βρίσκουν συμβατές με το Χριστιανισμό - άλλο ένα λυπηρό σημείο των καιρών.

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ SERAPHIM ROSE

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ και η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ

Read more: http://www.egolpion.com/christian_zen.el.aspx#ixzz3RocYKjil